
BÁLINT LILLA

Leült

„Szakadna rád az ég” –
sziszegtem a fogam közt a hatoson,
szombat este pontban hatkor.

Hány hete is? Négy?
Most nem a Király utcáig utazik;
igaz, nem is követem.
A villamoson szorosan mellettem áll,
szinte egy férfi szemével látom
a farmerben domborodó fenekét.
Aztán megszólal bennem a nő is,
naná, hogy kritizál: piros blúzhoz
barna orkándzsekít, kék nadrágot
és fekete, fűzős cipőt húzni
minimum ízléstelenség.
Ahogy megfordul, látom,
a kabátjára akadt egy kihullott, hosszú,
hullámos ősz hajszál.
S már őszül is. Az ősz is ittfelejt még?
Leül, velem szembe. Benjamin Britten-kottát
szorongat a kezében. A Margit-híd felé
nagyot sóhajt. Rámosolyog
két kutyára, úgy tetszik,
azok visszamosolyognak.
Titokban szemlélem az idilljüket,
azt se tudom, hogy húzzam feljebb az orrom,
bőrkabátom zsebébe rejtett két öklöm izzad.
Jó volna belecsípni a fenekébe,
vagy legalábbis meghúzni a frissen mosott haját.
Nézem *két vakszemét, a halványt,
a két kietlen völgyet.*
A Másik is így nézheti, két kígyó,

két pápaszemes.

El vagyok zárva

El vagyok zárva mindentől, mindenkitől.

A zajokból tudom meg, mi a valóság:
a pénztárosnők például fél tízkor zárnak,
a szomszéd szereti a Limp Bizkitet
és működik a szelektív hulladékgyűjtés
a kilencedik kerületben.

Ilyen egyszerű minden. A többit pótolja
a tudat, hogy ez az, ami van.

Megadom magam.

Minden másképpen van

1.
Minden másképpen van.

Már sohase lesz úgy, ahogy,
amikor, és, akivel.

Állok az ablakban, mint annyiszor.
A füst, mint mindig, gravitál.

2.
A kollégiumi szoba ablaka
egy elárvult pingpongasztalra nézett.

Soha, senki nem játszott azon az asztalon.

Az ütőket évekkel később vettük,
a Mester utcai kínainál, még együtt.

3.
Bontják a Híd presszót is.

Sorra bezárnak azok a helyek,
ahol történt valaha valami.
Pedig, ha valami történik, akkor az valahol –
mindenhol történik valami.

4.
Széthányjuk, elhagyjuk a tárgyakat
amik ide-oda kísérték bennünket
életünk fontos pillanataiban.
Fontosabbakban, mint ez.

Temetőjük sincs.

5.
A dolgok mindig arra várnak,
hogy túltegyem magam rajtuk.

De mi lesz akkor, ha
se dolog nincs, se túltevés?

Mindig, minden olyan kevés.

